

Dievības Trešās Personas darbs mūsu labā.

“Tā arī Gars nāk palīgā mūsu nespēkam, jo mēs nezinām, kas un kā mums jālūdz, bet Gars pats mūs aizstāv ar bezvārdu nopūtām.” (Rom 8: 26.)¹⁾

Svētā Gara salīdzinājumi ar vēju, ūdeni un uguni, dažiem liek domās aizmaldīties, ka Svētais Gars ir tikai kāds Dieva spēks, enerģija vai ietekme, nevis Dievības Trešā Persona. Viņi aizbildinājās ar to, ka Bībelē taču skaidri rakstīts: *“Tas Kungs, mūsu Dievs, ir vienīgais Kungs.” (5 Moz 6: 4.)*

Šo jautājumu jāskaidro, jo no tā ir atkarīga visa mūsu tagadējā un nākošā dzīve. Pirmkārt, Svētais Gars ir Augsta, apzinīga Dievības Persona, kas patstāvīgi runā, liecina, aizlūdz, vada, pavēl un ieceļ amatos. Otrkārt, “Sv.Gara Personības praktiskā nozīme atklājas ļoti skaidri. Ja Gars būtu Dievības Persona, bet mēs Viņu uzskatītu tikai par bezpersonisku spēku, tad mēs aplaupītu Dievības Personas cieņu, godu un mīlestību, kas Tai pienākas. Bet, ja Svētais Gars būtu tikai ietekme vai spēks, tad mēs varētu mēģināt to iegūt un izmantot savās interesēs. Turpretī, ja mēs atzīstam Svēto Garu par Dievības Personu, tad mēs domāsim, kā Viņam pakļauties, lai Viņš izmanto mūs.”²⁾ Praviešu Gars skaidri māca: “Mēs nevaram izmantot Svēto Garu. Garam jāizmanto mūs. Ar Svēto Garu Dievs darbojas Savos ļaudīs, ierosinot *“gribu un veiksmi pēc Sava labā prāta”*.”³⁾ (Fil 2: 13.) Svētais Gars ir Persona, un ne vien persona, bet Dievišķa Persona. Bībelē rakstīts, ka Viņš ir vienots ar Dievu: *“Ananija, kāpēc... tu meloji Svētajam Garam...? Tu neesi melojis cilvēkiem, bet Dievam!”* (Ap 5: 3, 4.) “Mums jāatzīst, ka Svētais Gars ir tāpat Persona, kā Dievs ir Persona, kas pārstaigā zemi.”⁴⁾

Kāpēc Bībelē, jau pašā sākumā, jautājums par Gara Personību nav izteikts skaidrāk? Varam atbildēt, ka Dieva Vārds ir ļoti dziļš un prasa pūles, lai to aptvertu. Atšķirot Bībelē pašu pirmo lappusi, lasām divus pirmos Bībeles teksta vārdus. Šeit mēs jau tiekam iepazīstināti ar kolosālu patiesību, kuru iesācējam grūti pat aptvert: *“Iesākumā Dievs...”* Vārda “Dievs” vietā, oriģinālvalodā nav “EL”, bet – ELOHIM – “Dievība” t.i.

daudzskaitlī! Nākošajā pantā, lasām: *“...Dieva Gars lidinājās pār ūdeņiem.”* No šīs vietas sākot, visā Bībelē, Dieva Gars parādīts piedaloties gan radīšanas darbā – uz zemes, dabā, gan draudzē, cilvēku jaunpiedzimšanā un atjaunotajā dzīvē. Cilvēkiem, kas tolaik dzīvoja daudzdievības maldu vidē, bija jāatklāj Vienīgo, Patieso un Dzīvo Dievu. Tāpēc ar Dievu Tēvu, Dēlu un Svēto Garu mēs tiekam iepazīstināti nevis pilnībā uzreiz, bet pakāpeniski – notikumu gaitā.

Svētais Gars cenšas uzrunāt katru cilvēku.

Svētais Gars cenšas darboties pie visiem cilvēkiem, tos morāli modinot celties augšup. Ja kāds uzklausa Garu, tas tiek virzīts tuvāk Dievam, bet kas Viņu noraida, to Gars spiests atstāt savam liktenim, jo viņš neklausa. *“Patiesībā Dievs runā vienreiz un arī vēl otrreiz, bet to vairs ļaudis neievēro.” (Īj 33: 14.)* “Kristus mūsu Starpnieks un Svētais Gars pastāvīgi aizlūdz par mums. Bet Gars nelūdz tā kā Kristus, kas pienesis Savas asinis – izlietās no pasaules radīšanas. Svētais Gars iedarbojas uz mūsu sirdīm, mudinot lūgt, nožēlot, slavēt un pateikties. Pateicība, kas plūst pār mūsu lūpām, ir rezultāts Gara pieskārienam mūsu dvēseles stīgām, modinot tajā svētas atmiņas, kas rada dvēseles mūziku.”⁵⁾

Svētais Gars vada grēciniekus pie Kristus.

“Bet kurus Viņš iepriekš nolēmis atpestīt, tos Viņš arī aicinājis; un, kurus Viņš aicinājis, tos Viņš arī taisnojis; bet kurus Viņš taisnojis, tos Viņš arī pagodinājis.” (Rom 8: 30.) Aicināšana un taisnošana nav viens un tas pats. Aicināšana – tā ir grēcinieka ierosināšana nākt pie Kristus. Svētais Gars noslēpumainā veidā uzrunā cilvēka sirdi. Vispirms tam jāizprot savs bezcerīgais stāvoklis. Svētais Gars pārliecina par grēku un aicina nožēlot. Ir maldīgi domāt, ka vispirms grēciniekam jānožēlo un jālabojas, un tikai tad var tuvoties Kristum... Bet grēcinieks to nespēj! Tāpēc, sajūtot Dieva Gara aicinājumu, jāspēr pirmo soli un jāiet pie Kristus. Visi to nedarīs. Paklausīs tikai tie, kuru sirdis būs tam noskaņotas. Dievs tieši tādus meklē. Ja Svētā Gara aicinājums ir pieņemts, tad grēcinieks nāk pie Kristus, tic Viņam, nožēlo savus pārkāpumus. Ar to ir notikusi atgriešanās jeb jaunpiedzimšana. Kristus ir uzņēmis grēcinieka grēkus uz Sevi, un Viņš tam dāvina Savu personīgo, absolūti tīro taisnību. Tā ir Taisnošana ticībā.

Taisnošana nav tikai grēku piedošana. Tā ir pilnīga grēku atņemšana, tā, it kā tie nekad nebūtu bijuši. Tā ir tukšuma piepildīšana ar Svēto Garu. Tā nozīmē Dievišķu apgaismību un prieku Dievā. Tā nozīmē atbrīvot sirdi no egoisma, un piepildīšanu ar Tēva, Dēla un Svētā Gara iemājošanas svētību. Ja mums būs šīs īpašības, tad draudze būs vienota, dzīva un darbīga. Kristus dāvinātā taisnība ir mīlestības spēks, kas mudina mūs paklausīt visiem Dieva Likumiem.

Svētais Gars ir atkarību un visu ļauno tieksmju apkarotājs.

Jēzus sacīja: *“Kad nāks Viņš, Patiesības Gars, Tas jūs vadīs visā patiesībā.”* (Jāņ 16: 13.) Svētošanās ir Bībeles mācība. Patiesa grēku nožēla un taisnošana vada tālāk pie svētošanas. *“Taisnošanu mēs pieņemam īsā laikā, bet svētošana turpinājās visā dzīvē.”*⁶⁾ *“Kas Mani mīl, Tas Manus vārdus turēs, un Mans Tēvs to mīlēs, un Mēs nāksim pie viņa un ņemsim pie viņa mājas vietu.”* (Jāņ 14: 23.) Praviešu Gars ne velti saka: *“Mēs sadarbojamies ar trim Visaugstākajām Debesu Personām, Tēvu, Dēlu un Svēto Garu.”*⁷⁾

Dievs ir paredzējis: *“Ja kāds krīt grēkā, tad mums ir Aizstāvis Tēva priekšā – Jēzus Kristus, kas ir taisns. Viņš ir mūsu grēku Izpircējs...”* (1 Jāņ 2: 1, 2.) Mēs izsūdzam lūgšanā savu nelaimi un no jauna tiekam taisnoti. To nedrīkst nekādā gadījumā ļaunprātīgi izmantot! *“Nepieciešams, lai Jēzus ienāktu tavā namā – t.i. sirdī, katru dienu, un šķīstītu to no grēka apgānījuma.”*⁸⁾ Katru grēku mums lūgšanā jāatzīst, nopietni jānožēlo un jāizsūdz Augstajam Priesterim – Jēzum Kristum, kas mūs gaida Debesu Svētnīcas Vissvētākajā vietā. Mums jāizsūdz un jālūdz no visas sirds, piedot pārkāpumu, un jāapņemas, nekad vairs to neatkārtot.

Svētošanas procesā, mēs tiksīm atbrīvoti no daudziem sliktiem ieradumiem. Mūsu ticība varenī pieaugs. Bet atradīsies kāda *“atkarība”*, kura ne par ko, negribēs no mums šķirties. Cīņa būs grūta, panākumi var aizkavēties... Tieši šeit jāatceras Praviešu Gara padoms: *“Grēku var atvairīt un uzvarēt tikai ar Dievības Trešās Personas spēcīgo līdzdalību. Tai nav jānāk kā ierobežotai enerģijai, bet visā Dievišķā spēka pilnumā. Svētais Gars dara iedarbīgu to, kas ir pasaules Pestītāja nopelns. Svētais Gars šķīsta sirdi. Ar Svētā Gara starpniecību ticīgais iegūst dievišķo dabu. Kristus ir devis Savu Garu kā dievišķu spēku, lai varētu uzvarēt visas iedzimtās un iegūtās tieksmes uz ļaunu, un piešķirtu draudzei Savu raksturu.”*⁹⁾

Domās, jāpievērš skats Kristum, pie Golgātas krusta. Iedomāsimies par sāpēm un pazemojumiem, kādus Jēzus piedzīvoja, dzīvs karājoties naglās kā lielākais noziedznieks, manu un mūsu kopīgo grēku dēļ pie Golgātas krusta. Šajās pārdomās iegūtais pārdzīvojums neļaus mums atkārtot nožēlotos grēkus, jo tas ļoti sāpinātu mūsu dārgo Pestītāju.

*“Mums jāpievērš “svaigu atgriešanos” katru dienu. Vakardienas atgriešanās nav pietiekoša šodienai. Ja esam vakar miruši grēkam, tad mūsu “vecais cilvēks” var pacelt savu nesimpātisko galvu šodien.”*¹⁰⁾ *“Mēs visi, atsegtām sejām, Dieva godību redzēdami kā spogulī, topam pārvērsti Viņa paša līdzībā no spožuma uz spožumu. To dara Tā Kunga Gars.”* (2 Kor 3: 18.) *“Svētā Gara piešķiršana ir Kristus dzīvības piešķiršana. Tas saņēmēju piepilda ar Kristus īpašībām.”*¹¹⁾ *“Dzēnieties pēc miera ar visiem un pēc svētas dzīves, bez kā neviens neredzēs To Kungu!”* (Ebr 12: 14.) Svētā Gara sadraudzība lai ir ar mums visiem!

1) “Jaunā Derība” – 2007. g. izdevums. Tām Rakstu vietām, kurām nav šīs atzīmes, ir no 1965. g. Revidētā Bībeles teksta.

2) Le Roy Froom, “Coming of the Comforter” – 40; Ле Рой Фрум, “Пришествие Утешителя” – 33.

3) GW – 285. “Evaņģēlija kalpi”, latv. nav izd.

4) 7MR – 299. “Publicētie Manuskripti” 7. sēj. No sarunas ar studentiem Avondālē, Austrālijā. Latv. nav publ.

5) 1SM – 344. “Izmeklētās Vēstis” 1. sēj.; latv. nav izd.

6) 8BC – 979. “Bībeles Komentāri” 8. sēj.; latv. nav izd.

7) Ev – 617. “Evaņģelizācija”; latv. nav izd.

8) Te – 124. “Atturība”; latv. nav izd.

9) DA – 671. “Laikmetu Ilgas” – 555; (pasvītrotā teikuma daļa precizēta.) RH – 1904. g. 19. maijā; RH - 1908. g. 19. nov.

10) 6T – 540. “Liecības Draudzei”, 6. sēj.; latv. nav izd.

11) DA – 805. “Laikmetu Ilgas” – 668.